

OUR GALACTIC SHELTER

EL NOSTRE REFUGI GALÀCTIC

NOTRE REFUGE GALACTIQUE

EL NOSTRE REFUGI GALÀCTIC

Un espectacle intergeneracional de AzkonaToloza.

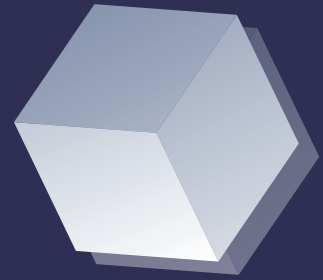
Un espectacle pensat per a nenes i nens,
que busca captivar l'interès del públic de totes les edats.

En el cas de grups escolars
és un espectacle recomanat a partir dels set anys.

El nostre Refugi Galàctic és la tercera peça de la Sèrie FALLA.

Una sèrie de projectes escènics que,
a través de la RECERCA DOCUMENTAL, la REALITAT ESPECULATIVA
i la CIÈNCIA-FICCIÓ navega entre les múltiples connexions
entre els conceptes de COSMOS, GEOLOGIA, ANCESTRALIDAD,
MEMÒRIA i FUTUR.

FICHA ARTÍSTICA

DIRECCIÓ i POSADA EN ESCENA: AzkonaToloza.

COREOGRAFIA: Laida Azkona Goñi.

DRAMATÚRGIA: Txalo Toloza-Fernández.

ASSISTÈNCIA DE DIRECCIÓ: Raquel Cors.

DISSENY ESCENOGRÁFIC: Xesca Salvà i AzkonaToloza.

GRAFISME I VIDEO: MiprimerDrop.

BANDA SONORA ORIGINAL i DISSENY SONOR: Rodrigo Rammsy.

DISSENY DE LLUMS: Ana Rovira.

DIRECCIÓ TÈCNICA: José Pablo Varas.

PRODUCCIÓ: Elclimamola. Marcela Imazio.

PERFORMERS: Carlota Grau, Laida Azkona i Joao Lima.

El nostre Refugi Galàctic és una coproducció de AzkonaToloza, Mercat dels Flors i Antic Teatre.

El projecte compta amb residències de recerca i creació en Azala Espazioa de Lasierra, Antic Teatre, Nau Ivanow, nunArt i Graner Centre de creació de dansa i arts vius de Barcelona, LaSala – Centre de creació d'arts per a les famílies de Sabadell, Kovent.0 de Berga, L'Animal a l'Esquena de Celrà i Espai Nyamnyam de Mieres.

EL CAMINO QUE RECORREMOS

EL PAISAJE QUE ATRAVESAMOS

EL REFUGIO QUE CONSTRUIMOS

EL UNIVERSO QUE HABITAMOS

LAS CONSTELACIONES QUE DIBUJAMOS

UNA INVITACIÓ DE AZKONATOLOZA.

En els últims deu anys, AzkonaToloza ha desenvolupat un llenguatge escènic propi i recognoscible basat en la recerca documental i amb una important càrrega visual, pensat per a construir noves narratives a través de l'aplicació del pensament crític. Un llenguatge que busca distanciar-se dels patrons antropocèntrics, situant el no-humà en el centre i optant per transformar en una experiència artística multidisciplinària, coneixements de fonts tan diverses com la filosofia, l'antropologia o l'astrofísica.

Però, aquest nou procés és diferent de tots els anteriors i suposa un gran repte, que ens obliga a fer un gir a la nostra manera de pensar en i des de l'escena. És que, després d'una dècada girant pel món amb més d'una desena d'espectacles per a públic adult, per primera vegada, el nostre procés de creació es dirigeix també i de manera directa a la infància. Un públic al qual no ens hem dirigit abans i sobre el qual, rares vegades pensem les companyies escèniques de creació contemporània.

Això suposa trobar un nou to d'escriptura dramàtica, més clara i concisa, que no abandoni la precisió documental, al mateix temps que possibilita situar en el centre altres disciplines que no han ocupat aquesta posició en les nostres creacions anteriors. Disciplines com la dansa, l'experimentació vocal o l'experiència immersiva i participativa.

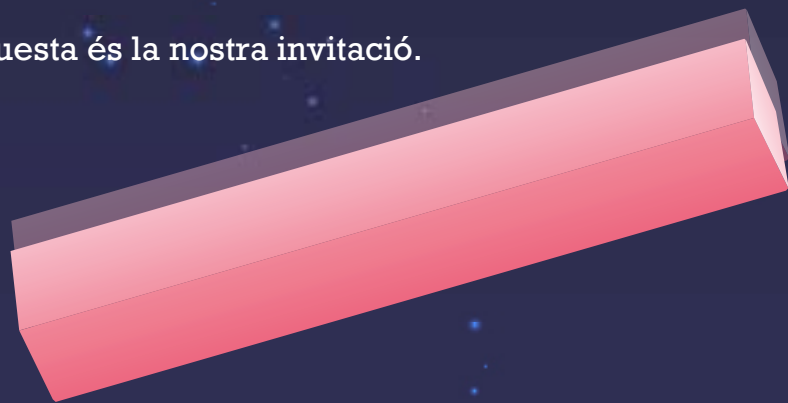
I és l'última d'aquestes disciplines, la participació del públic, el gran centre de la recerca i el gran repte al qual ens enfrontem amb aquesta producció. Perquè imaginem un dispositiu que descarta la quarta paret per al seu lloc abraçar una construcció coreogràfica i espacial que reuneixi en el mateix espai i sota les mateixes condicions, al públic i als performers.

Un dispositiu escènic participatiu que no abandoni les senyes d'identitat que amb AzkonaToloza hem construït: La relació directa amb el públic, l'activació d'una instal·lació escenogràfica en constant transformació, una banda sonora original i un disseny de llums que es transforma en l'element pictòric principal i en un performer més.

El nostre refugi galàctic ve a posar la potència d'un procés de creació a favor de la concepció d'eines que serveixin per a imaginar altres futurs. I volem fer-ho en clau d'utopia i en companyia de les generacions del futur. Un públic que es troba encara, forjant la seva manera de veure i explicar el món.

En una societat que aposta per la individualitat i aïlla a les persones des de les edats més primerenques, aquesta peça vol proposar una experiència grupal. Una experiència que apel·la a la imaginació col·lectiva i aporta eines per a entendre el fet comunitari a través de la construcció d'una instal·lació escenogràfica (el nostre refugi) i a través de l'activació d'una senzilla, però potent, coreografia.

Aquesta és la nostra aposta. Aquesta és la nostra invitació.

SINOPSIS

És el 21 de juny de 2599, l'últim dia de l'any.

Després de mesos caminant, entre deserts, boscos i valls, unes quantes desenes de persones, de totes les edats, es reuneixen en un clar, en la més alta de les muntanyes.

Però, què els ha portat fins aquí?

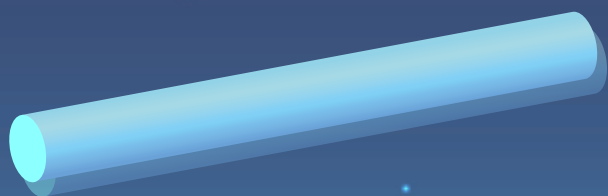
I la resposta és ballar i recrear el ritual ancestral de Laniakea. De la mateixa forma que van fer les seves àvies i les àvies de les seves àvies, des que les roques d'aquestes muntanyes tenen memòria.

Però per a aconseguir-ho, primer hauran de construir el refugi que els donarà recer durant les nits d'observació i espera.

Aconseguiran desxifrar les trajectòries dels seus mapes per arribar a destí

Aconseguiran posar en peus el refugi que els ha d'acollir?

I el més important: Descobriran com unir els seus cossos al de les estrelles per a ballar la Danza de Laniakea?

SÓN REFERENTS PER A AQUEST PROJECTE:

Ursula K. Leguin | Octavia E. Butler | Ariella Azoulay | Paula Bruna | Mireia Sellares
| Benjamín Labatut | Cristina Rivera Garza | Guillaume Pitron | Freddy Mamani |
Viveiros De Castro | Ailton Krenak | Ecofeminisme | Afrofuturisme | Futurisme Andí |
Futur Ancestral | Nova Arquitectura Andina

EL MISSATGE: L'ÚNIC REFUGI GALÀCTIC

Des dels seus inicis, la Sèrie FALLA ha plantejat la necessitat d'investigar, estudiar i intentar comprendre les lògiques, les temporalitats i les escales de l'univers del qual formem part, com el primer pas imprescindible per a poder plantejar noves maneres de relacionar-nos amb la natura o amb tot allò que ens envolta.

Un univers del qual prové tota la matèria que coneixem i en el qual es troben els orígens d'algunes de les nostres majors incògnites. Una complexa xarxa de galàxies, sistemes estel·lars, filaments còsmics, energia i matèria que connectada per forces que no aconseguim comprendre del tot, ha fascinat sempre a la humanitat. Univers que hem volgut explicar-nos des del principi dels temps, i per al que hem construït una infinitat de relats. Des de l'astrofísica i l'astronomia, fins als relats mítics o la poesia.

I és en aquest endinsar-nos en les profunditats de l'univers i viatjar en l'espai i el temps, molt lluny d'aquí, el que ens ha fet comprendre que malgrat que el planeta Terra no és més que una petitíssima part d'aquest univers en constant expansió, per a nosaltres, humans, és l'únic i veritable refugi possible. Un refugi en constant transformació que recorre el cosmos a més de 30 quilòmetres per segon.

I és per això, que confiem que un acostament al cosmos pot transformar-se en una eina vàlida per a pensar estratègies que ens ajudin a allunyar-nos de les concepcions antropocèntriques del món i poder així plantejar noves maneres de relacionar-nos amb el planeta i el medi ambient.

Perquè el gest artístic d'El nostre refugi galàctic consisteix a situar en el centre del relat i del dispositiu escènic al planeta Terra. A les seves muntanyes, als seus oceans, als éssers, humans i no-humans, que en ell habiten i al cosmos que els envolta, per a, d'aquesta manera, reconèixer el valor intrínsec que tenen tots els éssers vius i ecosistemes pel sol fet d'existir.

Adoptant la idea d'una igualtat radical que ens allunyi de la construcció cultural per la qual tendim a posar a l'ésser humà com a centre i mesura de totes les coses, per sobre de la resta d'espècies i cossos i que confereix valor a la naturalesa, únicament, en funció de la utilitat que té per a nosaltres. Una visió que justifica la deterioració del medi ambient en considerar a la resta d'éssers vius i elements de la natura com a recursos per ser explotats. Com a objectes de propietat i no com a subjectes amb drets inalienables.

Perquè, potser, si entenguéssim que el cosmos està replet de lògiques inabastables, que som incapaces d'imaginar; com que, per exemple, en aquests moments tu i jo som travessats per milions de neutrins que han viatjat a través de l'espai interestel·lar fins al nostre cos, seríem una espècie molt més humil, molt més sensible i menys depredadora.

I perquè aquest caminar sigui possible, el procés de creació i producció del projecte aquí presentat, serà alimentat de manera directa pels següents conceptes:

CARTOGRAFIA CONCEPTUAL DEL PROJECTE

1. UN FUTUR ANCESTRAL:

Entendre el passat és essencial per a comprendre el present i des d'aquí, poder donar forma a nous relats de futur i a noves ecologies des de les quals relacionar-nos amb el planeta. És per això que la dramàtúrgia inclou un relat inspirat pel treball de l'escriptora Ursula K. Le Guin que, amb l'aparença d'un relat ancestral futurista, vertebrava la història i incideix en la idea d'imaginar altres maneres d'habitar el planeta Terra. Una història que busca retrobar-se amb la memòria oblidada i els coneixements adquirits pels nostres ancestres que s'acumulen i s'atresoren en els nostres cossos.

2. CIÈNCIA-FICCIO DOCUMENTAL:

Tant la dramàtúrgia de la peça, com la concepció visual d'aquesta seran plantejades com una peça de ciència-ficció documental. Un gènere innovador que és la nostra aposta per obrir un diàleg sobre el futur amb els més joves, barrejant ciència i ficció. Però no des d'una postura tecno-cèntrica, sinó des d'una visió mineral, per a estudiar, per exemple, com els minerals que formen els nostres cossos neixen en les supernoves i traslladar aquestes lògiques a una ficció fantàstica en la qual els éssers humans som capaços de viure aquest tipus de processos de prop.

3. EL MINERAL: DES DELS ÀTOMS AL COSMOS:

La geologia i l'astrofísica ens acompanyen en aquest projecte. Això és perquè els cossos celestes que ballen a través de l'univers i que són els protagonistes del nostre ballet estel·lar, estan fets dels mateixos materials que les muntanyes que ens acullen en el nostre viatge. Dels mateixos minerals amb els quals estan compostos els nostres cossos i amb els quals aixecarem el nostre refugi. Perquè, els uns i els altres, no som res més que una mescla de pols d'estrelles i gravetat.

4. UNA ALTRA NARRATIVES PER A LA CRISI CLIMÀTICA:

Més que tornar a parlar sobre l'emergència climàtica, l'extractivisme i la barbàrie ecològica, lo que veritablement ens motiva és imaginar i somiar altres possibilitats d'habitar aquest planeta. Imaginar, per exemple, aquest gran ballet estel·lar on els nostres cossos es fonguin amb el de la Via Làctia.

5. UN OBJECTIU COMÚ ENFRONT DE L'INDIVIDUALISME:

En una societat que aposta, cada vegada més, per la individualitat i l'aïllament de les persones des de les edats més primerenques, sembla urgent i necessari que la pràctica artística proposi experiències grupals que requereixin el compromís de cada participant per a aconseguir un objectiu comú. I aquest projecte proposa fer-ho desenvolupant un dispositiu participatiu que aposta per la imaginació col·lectiva i aporta eines per a entendre el fet comunitari.

6. LA IGUALTAT RADICAL:

Concepte encunyat en el procés de creació de peces anteriors. Aquesta idea ens situa com éssers humans al mateix nivell, no davant, ni damunt, de la resta d'éssers amb els quals compartim aquest refugi galàctic que és el planeta Terra.

7. SOSTENIBILITAT:

A més del component temàtic, que busca imaginar altres ecologies possibles, aquest procés incorpora de manera troncal la sostenibilitat mediambiental també en la seva gestió i producció. Això és perquè fa anys les accions de AzkonaToloza i els seus membres es regeixen per un codi de bones pràctiques mediambientals que inclou mesures que van des de la gestió dels materials amb els quals es constrüen les escenografies, els plans de comunicació o els desplaçaments. El codi es pot consultar en: <https://azkonatoloza.com/codigo-de-buenas-practicas-medioambientales/>

ALGUNES CLAUS SOBRE EL DISPOSITIU ESCÈNIC:

Quin podria ser el dispositiu escènic adequat per a parlar a un públic intergeneracional sobre la relació entre el cosmos i la cura del medi ambient?

Encara que en aquesta fase del procés, el que tenim són sobretot preguntes, tenim la intuïció que El nostre refugi galàctic hagués de desenvolupar un recorregut coreogràfic que, per mitjà d'una successió de petits gestos, accions i invitacions al moviment transformi de manera gradual l'interior del teatre, fins a aquest moment gairebé buit, en el clar d'una muntanya des d'on contemplar les estrelles. Un espai on ser, al mateix temps, paisatge i espectador; públic i protagonista; ritu i coreografia.

Un espai escènic lliure d'elements escenogràfics que amb l'ajuda del públic, anirem alimentant i transformant per a sense adonar-nos submergir-nos en l'atmosfera d'un lloc màgic. Un espai construït de manera conjunta entre intèrprets i públic amb les seves pròpies mans i els seus propis cossos. Un espai on acollir la Dansa de Laniakea.

I tot començarà amb una travessia a través de la muntanya. Amb mapes, instruccions i plans de construcció; llanternes, cordes, mantes i varetes flexibles. I amb un llenguatge comú. Un glossari de gestos, paraules i sons que funcioni com les regles d'un joc.

I una vegada arribats a destí, l'acció principal consistirà a activar la dansa grupal que teixirà i aixecarà el refugi. Però, què serà aquest refugi?

Serà un dom?, una haima?, un iglú? Una cova excavada en els fonaments del teatre?

I serà des de l'interior d'aquest refugi, des d'on podrem contemplar les estrelles i desplegar la nostra pista de ball galàctica.

Com sona aquesta muntanya? Quina llum té?
S'escolten animals? S'escolten les galàxies?
Corre el vent? En quina direcció?

UN NOU PÚBLIC.

Un dels pilars artístics del nostre projecte és la confiança que tenim en què les arts performatives i arts escèniques contemporànies han de ser recuperades per a poder revisar, recompondre i reescriure els relats dominants, i així crear noves narratives pel futur.

En una situació geopolítica i mediambiental com l'actual, que sembla sortir d'un blockbuster distòpic ideat pel pitjor dels guionistes, El nostre refugi galàctic ve a posar la potència d'un procés de recerca escènica i documental, a favor de la concepció d'eines que serveixin per a imaginar altres futurs. I volem fer-ho en clau d'utopia, en companyia de les nostres col·laboradores habituals i per a un públic que es troba encara forjant la seva manera de veure i explicar el món.

Un nou públic al qual volem tractar des del respecte, de manera intel·ligent i sense condescendència, ni superioritat. Perquè aquesta és una invitació a imaginar, junts, noves maneres d'enfrontar els desafiaments del futur.

UNA NOVA METODOLOGÍA DE RECERCA: ELS CAMPAMENTS.

Hem de destacar que a causa del seu caràcter participatiu aquest procés de creació conté un programa d'experimentació pràctica que inclou laboratoris i assajos oberts que ocorraran en diverses escoles de Catalunya durant el procés de recerca i creació. Un programa anomenat El nostre Campament Galàctic que està pensat perquè el públic participi del procés creatiu de la peça des del començament. Generant un espai segur on poder experimentar i crear al costat de la futura audiència de la peça. I no sols per a veure si el dispositiu escènic és atractiu i funciona, sinó perquè el profund coneixement sensible del món i el mode de pensar característic dels infants ha d'afectar la concepció d'aquest procés creatiu des dels seus fonaments.

CANTO MINERAL (Serie FALLA #1)

LA PROPOSTA VISUAL: L'ABSTRACCIÓ GEOMÈTRICA DE L'UNIVERS

Igual que en les nostres peces anteriors, El nostre refugi galàctic té un alt component visual que no sols afecta el disseny de l'espai escenogràfic, sinó que se situa en la base mateixa del relat dramàtic. I en aquest cas, l'univers visual ve marcat per la geometria. Un univers geomètric que confiarem es veurà reflectit en el disseny escènic, la il·luminació i les peces de vídeo que completin la proposta.

Diuen que les matemàtiques són el llenguatge de la naturalesa. Diuen també, que les arts visuals poden abstraure i representar l'univers sobre la base de figures geomètriques. I aquesta és precisament la nostra aposta: Articular el paisatge de la nostra muntanya, a través de l'abstracció geomètrica. Un espai escènic de línies i figures on gradualment afloraran imatges i sentits a través d'una coreografia de vectors que busquen l'expressió visual més senzilla, la mínima expressió formal. Un llenguatge visual que serà el punt de partida per a dissenyar l'arquitectura efímera del refugi.

Una relació de línies, plans i angles que s'inspiren, per exemple, en la intrincada xarxa de línies que dibuixa una serralada o en els poliedres que donen forma a les roques. Línies, plans i angles que ens permetran dibuixar les múltiples relacions potencials existents entre cadascun dels cossos, humans o no, presents en el teatre.

BIOGRAFIA AZKONATOLOZA:

AzkonaToloza és una companyia d'arts vives documentals fundada en 2015 a la ciutat de Barcelona per la coreògrafa navarresa Laida Azkona Goñi i el video creador atacameño Txalo Toloza-Fernández. Situades a mig camí entre el Mediterrani, els Pirineus, el Desert de Atacama i l'Oceà Pacífic, AzkonaToloza ha bolcat el seu treball en la creació de tota mena de formats documentals híbrids, que inclouen des de peces de teatre, performances, peces audiovisuals, passejos sonors i publicacions; totes elles nascudes de la mescla entre un profund treball de recerca i una alta càrrega poètica.

Centrats, en una primera etapa, en la història neocolonial de Llatinoamèrica en l'actualitat es troben navegant entre els límits minerals del planeta, la geologia, l'astrofísica i l'exploració espacial.

Entre altres teatres i festivals els seus treballs han estat presentats en el Grec Festival i Festival Sàlmon d'Arts Vivas de Barcelona, Théâtre de la Ville i Festival d'Automne de Paris, La Bâtie Festival de Genève, FIAC de Salvador de Bahia, Mirada, Festival Iberoamericano de Artes Escénicas Sao Paulo, Museu Universitari del Chopo de Ciutat de Mèxic, Romaeuropa Festival de Roma, Saló Nacional d'Artistes de Colòmbia a Bogotà, Naves de Matadero, Condeduque i Teatro Español de Madrid, Nave i Santiago a Mil de Santiago de Xile, Escena Oberta de Burgos, TNT de Terrassa, Festival Iberoamericano de Cádiz, Temporada Alta de Girona o Festival d'Almada a Portugal.

Entre el 2020 i el 2023 AzkonaToloza va ser una companyia associada al Théâtre Garone de Toulouse.

COL-LABORADORS DE AZKONATOLOZA:

LAIDA AZKONA GOÑI - Betelú, 1981.

Establerta en Barcelona es forma com a ballarina a Londres, Rambert School, Salzburg, SEAD i Nova York. Des de llavors es dedica a la recerca, creació i interpretació en l'àmbit de les arts vives. En 2015 crea amb Txalo Toloza-Fernández la companyia de documentals per a escena AzkonaToloza. Com a intèrpret Laida ha treballat per a Francesco Scavetta a Oslo, Juschka Weigel a Berlín o Noemí Lafrance a Nova York. Va ser membre del col·lectiu escènic HierbaRoja i codirectora del festival INMEDIACIONES de Pamplona.

TXALO TOLOZA-FERNÁNDEZ - Antofagasta, Xile. 1975

Txalo Toloza-Fernández es forma com a videoartista a Santiago de Xile i com performer i creador escènic a Barcelona, on resideix i treballa des de 1997. És llicenciat en comunicació Audiovisual per la Universitat d'Arts i Ciències de la Comunicació de Santiago de Xile i té un mestratge en Guions de cinema per la Universitat Autònoma de Barcelona. En 2005 crea l'estudi audiovisual MiPrimerDrop especialitzat en el treball videogràfic dedicat a les arts vives i la performance. Des de 2013 treballa al costat de la creadora Laida Azkona Goñi. És col·laborador habitual de la performer Sònia Gómez i des de 2007 forma part de la companyia FFF / Roger Bernat. Ha estat professor convidat en el Màster d'Arts Escèniques Europees Contemporànies de la Universitat de Grenoble, en el Màster en Disseny d'Espais Escènics i Direcció Artística de BAU Centre Universitari d'Arts i Disseny de Barcelona i del Postgrau en Escena i Tecnologia Digital de l'Institut del Teatre de Barcelona.

RAQUEL CORS MUNT- Barcelona, 1985.

Estudia direcció cinematogràfica en el Centre d'Estudis Cinematogràfics de Catalunya (CECC). Graduada en Arts Escèniques (especialitat direcció i dramaturgia) pel Institut del Teatre de Barcelona. Dirigeix la peça de creació escènica Una en el Teatre Lliure el 2020. En 2024 crea amb Carlota Grau la companyia d'arts escèniques Banda Esfèrica. Des del 2016 col·labora amb companyies com a ajudant de direcció i dramaturgia i també en la realització dels audiovisuals.

RODRIGO RAMMSY- Santiago de Xile, 1978.

Músic, productor i compositor especialitzat en bandes sonores, amb un Màster en Sonologia. El seu treball se centra en la creació de projectes sonors i musicals per a arts escèniques, recerca acústica, disseny de so, mescla i masterització d'àudio. Ha col·laborat amb coreògrafs i companyies com Margherita Bergamo, Raquel Gualtero, Una i Una, Raquel Cors i Hand Made Theater. Des de 2018, treballa amb AzkonaToloza

XESCA SALVÀ LLUCMAJOR- Mallorca, 1978.

Graduada en Escenografia en el Institut del Teatre de Barcelona (2014). Des de 2010 treballa com a escenògrafa en dissenys d'espai, personatge i llum en projectes de teatre, dansa i circ. Actualment compagina el seu treball com a escenògrafa amb la creació de peces escèniques pròpies, com Cases. En 2022 va ser artista resident en el Teatre Lliure amb el projecte Understory amb Marc Villanueva Mir.

CARLOTA GRAU BAGÈS- Reus, 1984.

Graduada en Direcció i Dramaturgia pel Institut del Teatre de Barcelona. Llicenciada en Comunicació Audiovisual per la URV/UdL i màster en Innovació i Qualitat Televisives per la UAB, UPF i TV3. També formada en Belles Arts, dansa contemporània i urbana a Barcelona. Ha dirigit Lot 5/6 Pedra, Tsunami or something's gonna happen tonight, i Ahir de la companyia Animal Religion. En 2024 crea amb Raquel Cors la companyia d'arts escèniques Banda Esfèrica.

JOÃO LIMA - Recife

Performer, coreògraf i educador va estudiar el Curs de Formació d'Actors de la Fundaj i la Llicenciatura d'Arts Escèniques a la UFPE. També va participar en el Curs de Creació i Recerca Coreogràfica del Fórum Dança (Lisboa) i en la formació ESSAIS, en el Centre National de Danse Contemporaine d'Angers. Graduat en filosofia per la Universitat de Barcelona, ha col·laborat amb diversos artistes escènics, entre ells, AzkonaToloza, Marcela Levi&Lluïa Russo (Improvável Produções) i Cecilia Colacrai.

ANA ROVIRA ZAMORA - Barcelona, 1954.

Des del principi dels 80 combina la seva dedicació a la gestió cultural amb la interpretació, la pedagogia i la il·luminació. En 2006 rep el Premi d'Honor a la trajectòria professional de l'Associació de Professionals de la Dansa. Des de 2006 es dedica gairebé exclusivament a la il·luminació. Ha il·luminat peces per a Roger Bernat, Marta Galán, AzkonaToloza, Las huecas, Julyen Hamilton, La Ribot, Ana Buitrago, Olga Mesa, Susana Barranco, El Conde de Torrefiel, Malqueridas, entre moltes altres.

JOSÉ PABLO PARRA VARGAS - Costa Rica 1971.

Al 2011 es gradua com a tècnic de so a la Universidad Tecnológica de Chile INACAP—Técnico. Al 2020 es gradua en disseny de llums en arts escèniques al Centro Luminart a Argentina. Del 2011 al 2014 és tècnic polivalent a la sala GAM de Santiago de Chile, seguidament fins el 2020 combina les feines com a tècnic de so i de il·luminació al Museo Violeta Parra, a l'auditori de la Biblioteca Nicanor Parra i al Teatro del centro Cultural Puente Alto a Santiago de Chile. Des del 2020 està afincat a Barcelona y fa tasques de disenyador de llums i tècnic de so amb companyies com ara Antes Collado, Las Huecas, Nyam Nyam, AzkonaToloza, La Poderosa, Cheetha Banks i la Llauna sccl.